

Nhỏ và Gã

Nhỏ à. Vì sao em không phải là người đến trước...

- Bùì công tử !

Tiếng cô nhỏ lạnh lạnh khiến gã chùn bước, không khỏi mỉm cười. Gã không quay đầu lại vì biết rằng cô nàng ấy sẽ chạy vụt lên ngay, nhưng gã cố tình bước chậm hơn để đợi.

- Bùì công tử cũng ăn ca 4 như em à? hí hí

-Ừ ! Tiếng gã đói đến hụt hơi.

Cô nhỏ cao ngang ngực gã, bước những bước mạnh mẽ nhưng không kém phần uyển chuyển bên cạnh, nở nụ cười tinh ranh. Gã nghe chộn rộn trong lòng một niềm hân hoan, chẳng khi nào có nhỏ bên cạnh mà gã lại thiếu bóng những nụ cười. Cười xấu hổ, cười rộn ràng, cười mỉm đắc ý, cười đến nghẹt thở... Nhỏ giống như một chiếc chìa khóa, mở toan cách cửa những nụ cười, ban phát cho gã những khoảnh khắc tự do mà gã cứ ngỡ hình như mình không có.

Nhỏ ập đến cuộc sống nhàn hạ của gã như một cơn lốc, cuốn trôi mọi giác quan nơi gã...

Gã từ một người đàn ông khô khan, nghiêm nghị, chán ngắt. Bỗng dưng biết cười, biết đùa nghịch và gã phát hiện mình đã bỏ lỡ quá nhiều thứ của tuổi trẻ.

Câu đầu tiên cô nhỏ nói với gã là “Thương anh Tiến nhất!”

Ban đầu gã giật mình.

Quen nhỏ lâu, gã phát hiện đó là câu cửa miệng của nhỏ, khi ai đó làm cho nhỏ một điều gì, dù chỉ nhỏ như ngón tay út, nhỏ cũng “tặng” cái câu ấy, như một lời chào cùng với nụ cười rạng rỡ, tinh khôi... Gã chỉ còn biết lắc đầu, thở một hơi dài.

Nhỏ tặng cho gã cái câu ấy khi gã cho nhỏ mượn một ngày nghỉ phép tháng.

Đó là một ngày đánh dấu cho sự xuất hiện của nhỏ trong đời gã.

Bất ngờ. Bí ẩn

Và...lạ!

Gã tên họ đầy đủ là Bùi Duy Tiến, cô nhỏ ngẫm nghĩ gì đó tên gã khi lần đầu tiên nhìn thấy trên danh sách nhân viên rồi mỉm cười một mình. Cô đâu biết là vẫn có một ánh mắt luôn đón nhìn những nụ cười vu vơ của mình.

Rồi nhỏ gọi gã là Bùi công tử.

Và gã biết rằng gã được xếp vào hàng những người bạn khá thân của cô nhỏ ở chỗ làm. Mọi thằng con trai mà nhỏ hay trò chuyện trong công ty đều được nhỏ gọi là công tử.

Gã biết rằng trong mình, có chút len lõi ganh tị khi cái kiểu gọi ngộ nghĩnh đó không phải chỉ dành cho gã.

Gã bắt đầu quen với việc quan sát nhỏ, âm thầm giúp đỡ nhỏ sửa chữa những sai sót trong công việc. Khi nhỏ phát hiện ra một điều gì đó gã đã làm, nhìn nhỏ cười tí mắt, lặp lại cái câu “Vẫn thương anh Tiến nhất!” mà lòng gã bỗng rộn ràng muốn nổi loạn.

Từ khi nào gã quen quan tâm đến những cảm xúc của nhỏ. Có những sáng sớm, gã thấy nhỏ bước vào văn phòng với gương mặt hốc hác, đôi mắt lặng lẽ tìm bình yên...

Gã hỏi han nhưng cô nhỏ chỉ im lặng mỉm cười thật hiền : “Em thiếu ngủ vì hôm qua thức tới 1h sáng, tám với Võ công tử”

Gã biết đó chỉ là một phần của sự thật, vì gần trưa nay, gã đã thấy nhỏ ngã người ra ghế, giọt nước mắt tràn ra trên đôi mi đang nhắm lại, hờ hững...

Gã nhận ra mình đau lòng. Và gã nhận ra mình cũng muốn bật khóc...

Một ngày đẹp trời

Nhỏ nghiêng người sang hỏi gã từ bàn bên cạnh.

- Tháng mấy anh cưới Bùi công tử?

Cái tin này từ đâu mà nhỏ biết nhỉ? Gã thầm hỏi trong lòng. Nhưng gã nhận ra là cô nhỏ có mối quan hệ rất tốt với tất cả mọi người, công ty này, mấy trăm con người, không ít người biết tin gã đã đính hôn với một cô người yêu cùng quê nhà.

Gã mỉm cười cho qua chuyện, tự thấy chua xót trong lòng.

Gã từ nhỏ đã quen với cảnh sống khép kín, không yêu đương, hẹn hò. Không một lần nắm bàn tay con gái. Quanh gã chỉ là học hành và công việc. Con gái, với gã, như một hành tinh khác mà gã chưa một lần biết đến.

Rồi gia đình gã sắp xếp cho gã một cuộc hôn nhân, một cô vợ tương lai trẻ trung, xinh đẹp và hiền lành.

Gã bằng lòng với những gì mình có và sẽ có.

Nhưng rồi nhỏ xuất hiện.

Gã đã biết nhận diện cảm xúc, biết quan tâm ai đó. Lần đầu tiên gã nghe tim mình đập rộn, gã đã sợ hãi, và gã biết mình thầm thương trộm nhớ một bóng hồng.

Cô nhỏ vẫn hằng ngày chào đón mọi người bằng nụ cười rạng rỡ, bằng cái nhìn đầy tinh nghịch.

Gã bắt đầu hoảng sợ những cái nhìn của nhỏ, như thiêu đốt tâm hồn gã.

Một lần nọ, gã thốt lên :

- Kha! Em đừng có nhìn anh như vậy, anh chịu hông được.

Rồi gã lẩn ra cười trong cái ghế to bành của mình, gã biết mình đang đỏ mặt. Nhưng nhỏ bật cười vô tư, thoải mái nhất - Em có nhìn riêng anh đâu, sao lại thế? ha ha

Gã thích nhìn cô nhỏ gõ máy tính hằng giờ, khi thì tìm tư liệu, khi thì trả lời tin nhắn của mấy vệ tinh.

Cô nhỏ có rất nhiều vệ tinh. Nhưng cô nhỏ của gã không hề động lòng với ai trong số đó, kể cả gã.

Cô nhỏ dường như có một thế giới riêng, khó hiểu được.

Lắm lúc đang cười vui, cô bỗng chống cằm trầm tư, trôi về nơi đâu, mất hút.

Trái tim gã hụt hẫng vô bờ...

Trong giấc mơ xa xôi kia, có nơi nào nhỏ dành riêng cho gã hay không?

Một lần bắt gặp cô nhỏ nhìn đắm đắm vào màn hình điện thoại, mày nhú lại, gã lướt ngang qua vừa kịp lúc nhỏ ngược mắt nhìn lên. Đôi mắt nhỏ long lanh buồn, nhìn gã với một cảm xúc vô cùng đáng thương, nó hằn lên trong tâm trí gã hình ảnh một chú cún con nhỏ bé, vừa bị người ta cho no đòn, đôi mắt tròn xoe ươn ướt đầy tủi hờn.

Tim gã thúc giục một nhịp thật mạnh.

Gã thềm nắm lấy bàn tay kia, kéo nhỏ về với vòng tay mình...

Rồi Trần công tử đến, nhỏ nở nụ cười vừa dịu dàng tinh nghịch, vừa nũng nịu than mệt. Bỏ quên hẳn cái vẻ mặt vừa nãy.

Nhìn anh chàng họ Trần tự nhiên xoa mái đầu nhỏ thân thiện mà gã thấy mình...trống vắng!

Gã biết rõ ràng nhỏ rất vô tư với những “công tử” kia như anh em, nhưng gã vẫn...khó chịu.

Đó là một cảm giác mà gã chưa hề dám định hình, gọi thành tên.

- Em luôn muốn yêu một anh chàng cao nguyên!

Cô nhỏ mơ màng nghĩ ngợi. Gã đánh thót một nhịp.

Gã là anh chàng cao nguyên chính hiệu cơ mà. Gã gõ lên trán nhỏ, ngượng ngùng.

-Này, đừng có chọc ghẹo anh, anh đến từ Pleiku đó nha

- Ó!

Nhỏ ngẩn người nhìn gã, rồi đưa tay ôm bụng cười rũ rượi

-Thế là em tự làm em xấu hổ à, Bùi công tử?

Gã cũng bật cười, thật to, liếc nhìn nhỏ. Một lời nói vô tư nhất cũng khiến gã nghĩ ngợi, đấu tranh trong mình rất nhiều...

Nhỏ đứng trên ngọn đồi đầy cỏ xanh mướt, thích thú đếm những cánh chim vụt ngang qua đầu háo hức.

Những đồng nghiệp khác người chuẩn bị củi lửa nấu nướng, người ngân nga những bài ca Tây Nguyên mộc mạc, lãng mạn.

Gã lặng yên ngồi dưới bóng cây nhìn nhỏ chỉ trỏ, chia sẻ những nụ cười hồn nhiên bên kia dòng suối với Phan công tử. Nhỏ vẫy tay í ới gọi gã...

Không cần nhỏ làm gì nhiều, chỉ cần nhìn thấy nhỏ là gã đã có thể mỉm cười.

Gã biết nhỏ yêu thiên nhiên, đồng quê, cây cỏ, có lần nhỏ mơ ước được yêu một anh chàng cao nguyên, cứ tưởng nhỏ đùa, nhưng thì ra đó là sự thật. Nhỏ hay nghe và nhâm nhấm hát theo nhịp bài hát “giấc mơ chapi” hay những bài ca Tây Nguyên khác....

Gã biết nhưng gã không nghĩ là nhỏ vui nhiều đến thế khi nhỏ đang ở đây, trên mảnh đất gã đã sinh ra và trưởng thành...

Nhìn nhỏ nhắm mắt, hít hà mùi sương sớm giữa những rừng cây bạt ngàn đến buồn cười. Gã cứ thốt lên : - Em làm cái gì vậy Kha?

Nhỏ cười tí mắt “Mê quá anh Tiến!”

Rồi bỏ chạy hết cái cây này, đến ôm cái cây khác.

Mấy đồng nghiệp nữ khác nhìn cô nhỏ đầy ngưỡng mộ, một vài trái tim loạn nhịp của các đồng nghiệp nam. Chỉ riêng cô nhỏ là chìm vào thế giới riêng của mình, hòa mình vào thiên nhiên một cách thềm khát.

Trên một trang giấy , dòng chữ cô nắn nót

“Em không chọn người làm em cười thật nhiều mà em sẽ chọn người thấu hiểu những nỗi buồn trong nụ cười của em”

...

Một cơn nhói đau trong gã.

Nhỏ kí tên : XANH LÁ

Thì ra nhỏ yêu màu xanh... màu của cây cỏ, màu của hy vọng...

Đêm qua, bên ánh lửa trại, sau gốc cây già. Nhỏ luồn những ngón tay thon nhỏ, đan vào tay gã.

- Hạnh phúc nha Bùi công tử...

Nhỏ mỉm cười, đặt lên môi gã một nụ hôn nhẹ...

Ngày mai. Trên khán đài nguy nga, tráng lệ.

Gã chắc chắn sẽ nắm tay vợ mình. Nhưng đôi mắt gã, biết phải đưa ánh nhìn về đâu? Về nơi có những nụ cười của nhỏ hay về thế giới nào đó, câm lặng, gã đã vô tình tạo ra để nhốt trái tim mình?

Nhỏ à. Vì sao em không phải là người đến trước...